

PETER DREHMANN'S

ALTIJD MAAR BEGRAVEN

De avonturen van een
hedendaagse graalridder

ROMAN

OVER DIT BOEK

Zijn vrouw Bebel is zes maanden zwanger wanneer corrector en onuitgegeven schrijver Hans Woedman besluit ervandoor te gaan. Als een hedendaagse graalridder gaat hij op zoek naar iets wat zijn ingedutte leven glans en zeggingskracht moet geven. Zijn queeste voert hem langs een twintigtal voornamelijk Oost-Europese steden die alle met een B beginnen, geobsedeerd als Woedman is door de tweede letter van het alfabet. Vergezeld van een soms knagend geweten en een koortsachtig erop los hakkende innerlijke stem baant hij zich een weg door een wereld die hem steeds vreemder voorkomt. Woedman is een reizende tijdbom: zal hij zijn bestemming vinden in het van toekomstverwachtingen vibrerende Oost-Europa of keert hij bijtijds terug naar huis om zijn zoon ter wereld te zien komen?

Altijd maar begraven is het meeslepende relaas van een man die zijn plaats probeert te bepalen in een verwarrende wereld, wat leidt tot een deels pijnlijk, deels humoristisch zelfonderzoek. Daarnaast biedt de roman een verrassende kijk op Oost-Europa, het vaderschap en de liefde. Het verhaal van de zoekende Woedman wordt bovendien afgewisseld met markante prozaminiaturen, geschreven door de hoofdpersoon.

Peter Drehmanns

Altijd maar begraven

Roman

Voor Charles en Maria

All I am is what I'm after.

AL PACINO als rechercheur in de film *Heat*

I'm tired of the old shit, let the new shit begin.

EELS

INHOUD

De route van Woedman
Begin
Bebel
Berchtesgaden
Bad Hall
Brno
Bratislava
Bicske
Balatonfüred
Barcs
Bjelovar
Banja Luka
Bihac
Brcko
Bor
Botevgrad
Burgas
Braila
Balti
Berditsjev
Belchatów
Brandenburg
Bergen-Belsen

DE ROUTE VAN WOEDMAN

BEGIN

Je slaat de deur achter je dicht. Je denkt: dit zou een nagenoeg perfecte eerste zin zijn van een verhaal. Het verhaal van een man die orde op zaken heeft gesteld. Een man die zijn zwangere vrouw met een keukenmes om het leven heeft gebracht. Het keukenmes dat hij de avond daarvoor nog heeft gebruikt om het vlees mee te snijden. Het vlees dat zijn vrouw had gekocht bij de beste slagerij van de stad. Je slaat de deur achter je dicht en de regen valt in je nek. Het is 29 april, kwart over zes in de ochtend, de stad slaapt, getuigen ontbreken.

Zo had hij het bedacht. Als een verhaal. Tenslotte vond hij zichzelf een schrijver. Tenslotte zaten er achtentachtig proza-miniaturen in zijn reistas. Achtentachtig A4'tjes, achtentachtig pogingen om te bewijzen dat hij een letterknecht was, een plotbakker, een metaforenmachinist, een fabelzaaiër, een woordpooier... Achtentachtig verhaaltjes die geen uitgever wilde hebben. Omdat de mensen alleen maar baksteendikke historische misdaadromans lazen of autobiografische misère. Of misschien ook wel omdat zijn verhaaltjes zo 'apart' waren, zo 'somber', zoals Bebel ze omschreef. Bebel die liever in een damesblad las wat ze moest lezen en vervolgens de boekhandel zelden bereikte omdat ze onderweg was blijven steken in de H&M of de Body Shop. Bebel die hem bewonderde maar niet begreep. Bebel die hem niet begreep en daarom bewonderde.

Daar staat je auto, zei hij tegen zichzelf. Staat daar te staan.

Je moet iets vinden wat je wakker schudt, wat je doet schateren, janken desnoods. Decennialang heb je je door het leven heen geslapen, een gat in je leven geslapen, heb je je door het leven heen gedroomd. Daar staat je auto. Doe hem open en rijd weg.

Hij sloeg de deur van de auto achter zich dicht. Hij was een man in een auto. Hij was iemand die weggaat. Hij was iemand die niet weet waarheen. De lucht was leigrijs – een grote grafsteen boven zijn hoofd. Hij draaide het sleuteltje een kwartslag. Je bent graag gevaarlijk, dacht hij, maar de werkelijkheid is anders. Je bent volstrekt ongevaarlijk – niet onschuldig, maar onschadelijk. Is dat de reden van je onaangekondigde vertrek: dat je vriend en vijand wil verbijsteren, verontwaardiging wil wekken, woede, onbegrip? Dat je onverklaarbaar wil worden en dus verontrustend?

Wat hij achterliet: stram staande boeken en cd's in kasten (een geschiedenis van smaak en intimiteit), dozen met brieven en ordners vol rekeningen, een computer tot de rand gevuld met praatjes en plaatjes, rode correctiepenningen, twee fietsen, een lek dak, een vrouw (een geschiedenis van smaak en intimiteit), een spiegel, een bed met een kussen dat elke nacht zijn hoofd omvolkte. En nog wel meer, te veel om op te noemen, te weinig om over te treuren. Wat er voor hem lag: een snelweg van asfalt achter een met vliegenlijkjes bespatte voorruit, en een digitale snelweg achter het scherm van de laptop die in zijn reistas zat. En soms de regen en soms verblindend tegenlicht of berichten van vrienden of afbeeldingen van vrouwen met opengesperd geslachtsdeel of het weerbericht of een stadsplattegrond. En nog zowat.

Hij had twee deuren achter zich dichtgeslagen, die van zijn huis en die van zijn auto. Uit het handschoenenkastje pakte hij een opschriftboekje. Hij noteerde: *Op zoek naar afwezigheid.*

Zijn voet drukte op de gaspedaal van de Ford Courier. En weg was Woedman.

DE QUEESTE VAN JOHAN WALGENBACH

Hij was een man van gemiddelde lengte die drie keer per dag zijn eenendertig tanden poetste en een droom van een vrouw had. Op zondag luisterde hij naar klassieke muziek.

Op zekere dag bleek hij te zijn verdwenen.¹

¹ Volgens welingelichte bronnen ging hij incognito op zoek naar de ontbrekende snijtand in zijn rechterbovenkaak, iets wat hij zich reeds jarenlang in stilte had voorgenomen. Er zijn echter ook intimi die verklaren dat Johan Walgenbach niet langer kon voldoen aan de eisen van zijn vrouw en bijgevolg in den vreemde een bestaan wilde opbouwen waarover hij zich minder illusies hoefde te maken. Wat ook de reden moge zijn van deze geheimzinnige verdwijning, het leven ging ook zonder Johan Walgenbach door, onherstelbaarder dan ooit.

BEBEL

Hans Woedman sloot zijn ogen. Met de knokkels van zijn wijsvingers wreef hij tegen de schildjes van huid, behoedzaam maar in een constant en effectief tempo, alsof hij werkelijk kon wegmasseren wat hij zojuist had gezien: zijn gekreukte kamerjas als een verfrommelde prop papier (alweer een mislukte afscheidszin) op de stoel, de bult van het dekbed waaronder zijn vrouw zich schuilhield (ook al een papierprop, maar dan met een veelbelovende beginzin in zijn binnenste), de wankel torrentjes van boeken (vol ongelezen zinnen) op de nachtkastjes, de flauwe glooiing van de gordijnen (met daarachter een wereld van drogredeneringen en anakoloeten). En hij bedacht hoe weldadig het was, dit wrijven van de oogleden, en dat hoe langer hij wreef des te meer opgevangen beelden zouden vergruizen, des te meer verleden uiteen zou vallen tot onherkenbare partikels. Het waren gelijkmatige roterende bewegingen die hij maakte met zijn knokkels, tegen de klok in, alsof hij inderdaad de tijd terugdraaide, net zo lang totdat hij tot dezelfde proporties was teruggebracht als datgene wat zich in de buik van Bebel bevond: dat propje papier dat zich over drie maanden zou ontbolsteren tot een boek, een verhaal, een feuilleton, een klucht, een keukenmeidenromannetje, een noodlotstragedie – wat dan ook, in ieder geval iets wat hij niet wilde lezen. En daarom stond hij hier nu als een idioot in zijn ogen te wrijven, om alles achter zich te laten en dadelijk als een herboren mens het huis te kunnen ver-

laten, een man zonder geheugen die de wijde wereld in trekt, op zoek naar een leven, een hedendaagse graalridder, graairidder, roofridder...

Zoals ze daar lag: argeloos. Gewoontegetrouw vertrouwend op een goede afloop. Had hij zich niet altijd platvloers, pervers en ongeloofwaardig gevoeld in haar aanwezigheid? Onder de oogleden waren de ogen zich aan het opladen zodat ze straks, als de dag aanbrak, weer konden fonkelen. Hij zou ze niet meer zien, die ogen. Die open blik. Die blik die altijd verklaarde: ik heb niets te verbergen. Mede daarom vond hij haar steeds minder aantrekkelijk. Dat serene gezicht. Dat erom smeekte geschonden te worden. Een paar flinke meppen. Maar daartoe had hij zich nooit verlaagd. Dit zou haar in ieder geval raken, toetaken. Haar toegewijde echtgenoot zomaar op onverklaarbare wijze ervandoor. Terwijl ze al bijna in de zevende maand was.

Hij wilde zich haar weer kunnen voorstellen. Hij wilde dat ze opnieuw het knuffelbeest van zijn verbeelding werd. Dat ze ophield de waakhond, hoe lief ook, van de alledaagse werkelijkheid te zijn.

Op haar nachtkastje lagen de door hem zo verfoeide babyboeken. Bovenop *Relaxed moederen*. Een regelrecht affront voor Woedman de woordenman. Daarnaast lag een folder van Prénatal met een foto van een gelukkig glimlachend paar, gebogen over een echo, en de tekst: ALS JIJ WIJ WORDT. Toen ze hem gisteravond die folder had laten zien, had hij zijn walging amper kunnen onderdrukken. Wat een weerzinwekkende woorden waren dat. Als jij wij wordt. Alsof je als aanstaande vader ophield een individu te zijn en door het duivelsgebroed dat je had verwekt tot één onscheidbare klont geluk werd samengesmolten met je vrouw. Of moest je het anders interpreteren en was dat schimmige slurfje ineens geëvolueerd tot een volwaardig gezinslid, een deel van het almachtige wij-gevoel?

De Heilige Familie, de hoeksteen van de samenleving die als een meteoriet op hem af kwam gesneld en hem zou verpletteren

als hij niet ogenblikkelijk maakte dat hij wegkwam.

Hij hoorde de regelmatige ademhaling van zijn vrouw en sloot andermaal zijn ogen. Bebel, o beminnelijke Bebel. Bij de Prénatal-winkel liep ze de laatste tijd de deur plat. Alle babyparafernalia, van spenen tot en met slabbetjes, van een muskieten-net voor de wieg tot en met Nijntje-sokjes, je kon het zo gek niet verzinnen of het was al in huis gehaald. Ja, ze had zich grondig voorbereid, ze zat niet voor niks in de verzekeringen. Niets aan het toeval overlaten, alles beheersbaar houden, onvoorzienigheden minimaliseren. Het had iets mateloos methodisch zoals zij deze natuurramp op zich af liet komen.

Hij liep naar het gordijn en schoof het een stukje opzij. De Ford Courier stond al op hem te wachten in de ochtendschemer. Gevechtssklaar. Verstoten door Bebel. In een bestelautootje kon je immers geen kinderzitje kwijt. Bovendien vond ze het sinds ze zwanger was ineens macaber dat hij die wagen had overgekocht van een thuiszorgstichting, die ook nog eens Ultima Thule heette. In een onbewaakt ogenblik was ze begonnen de plakletters die het koetswerk sierden, eraf te föhnen. Hij had nog net kunnen voorkomen dat de woorden STICHTING THUISZORG Werden verwijderd, maar voor ULTIMA THULE was het definitief te laat. Ze zag er de humor niet van in – nee, voor ironie had ze geen antenne. Het had hem minstens een halfuur retorische acrobatiek gekost om haar ervan te weerhouden ook de laatste letters te wissen en de Ford Courier geheel te ‘ontsmetten’, zoals ze het had genoemd. Uiteindelijk had ze erin toegestemd, op voorwaarde dat hij nog vóór de geboorte van de baby een andere auto zou aanschaffen. Eentje met een achterbank, liefst een stationcar, dan konden de kinderwagen en de box en de luiers ook makkelijk mee. Ze wilde altijd alles tot op de bodem uitpraten, zoals ze ook het huis tot op de laatste kruimel gereinigd wenste te hebben. De kruimeldief en de stofzuiger waren haar trouwe gezelschapsdames, wier voortdurende achterklap hem vaak tot waanzin dreef.

Met blote voeten betrad hij de badkamer, Bebels koninkrijk. Hij nam plaats op de wc-bril, zoals zij hem dat van meet af aan had verordend. Ook als je plast, netjes gaan zitten. Teneinde rebelse spetters op de vloertegels te voorkomen. Alles wat zich hier bevond had zij niet alleen hoogstpersoonlijk aangeschaft maar ook bedacht: van de marineblauwe muurtegeltjes tot en met het hemelsblauw gesausde plafond, van de symmetrisch gemonteerde bergblauwe zeeptuimelaars aan weerszijden van de spiegel tot en met het douchegordijn dat op een azuurblauwe zee met exotische vissen leek. Hij stond op maar trok niet door. Weliswaar had ze haar oordopjes in, maar hij kon nu niet het risico lopen dat ze wakker werd. Zijn urinelucht: dat was het laatste wat ze van hem kreeg. Hij knipte het snoer van de rond de spiegel gedrapeerde dolfijnlampjes aan, de blauwe buiken gloeiden hem tegemoet. *You are such a blue boy*, fluisterde hij voordat hij zijn gezicht een ogenblik verborg in het met water gevulde kommetje dat zijn handen vormden boven de schelpvormige wastafel.

Jij mijn urinelucht, ik jouw favoriete geur, dacht hij toen hij de flacon *Cortecchia Bagnodoccia* pakte. Voor het geval hij onderweg een moment van zwakte, van onverklaarbare heimwee zou ondervinden kon hij zich onderdompelen in het lenigende badschuim. *Tonificante, purificante e protettiva*, zoals op de flacon stond. Hij ging de slaapkamer weer binnen. Het rook er naar beschimmeld brood, naar metrogangen, naar opgekropte dromen. Je bent een buitenstaander geworden in je eigen huis, dacht hij.

Het was 5.59 uur, zag hij op de radiowekker. Buiten bulde een motorfiets, waar ging die heen op dit vroege uur? Vertrokken er vandaag soms nog meer graalridders naar verre oorden? Hij moest opschieten nu, het bekoorlijke Breda zou spoedig ontwaken om ook vandaag weer zijn brave bedrijvigheid te bewijzen. Hij draaide zich nog een laatste keer om naar zijn vrouw. *All I got is the last look on your face*. Haar mond ondergesneeuwd door een glimlach. *How many angels is she?* Een

vrouw die vertrouwen heeft in de toekomst. Et elle, elle reste là. Liedjes dwarrelden door zijn hoofd. You've got your dreams, I've got mine too. Liedjes waarvan zij niet hield. This means curtains for you. Zij hield van liedjes die je aan het 'swingen' brachten. Swingen... echt een Bebelwoord. Zij was zo iemand die het hardst 'yes!' gilt als een of andere malloot vanaf het podium 'are you happy?' roept.

Nee, hij zou hooguit haar borsten missen. Maar die behoorden dat bezitterige mannetje al toe terwijl het er nog geen gebruik van kon maken. De tepels hadden zich reeds naar de vorm van zijn mond gevoegd en zich van de voormalige rechthebbende afgekeerd.

Vanonder het bureau in zijn werkkamer trok hij de reistas tevoorschijn die hij gisteravond al heimelijk had ingepakt. Hij stopte de flacon Cortecchia in een zijvak en trok de ritsen dicht. Vaarwel rode Bic-pennen, vaarwel Dell Dimension TM 3100 en Dell UltraSharp 19-inch, vaarwel Canon Laser Shot LBP 3200. Vaarwel Nokia 7370, ook jou neem ik niet mee. Vaarwel Willem Frederik, Louis-Ferdinand, Franz, Thomas, Ingeborg, Virginia, Javier, Mario, Max. Vaarwel ome Gerard, Nikolai, Hugo en Julio. Requiescant in pace.

Behoedzaam daalde hij de trap af naar de woonkamer. Nu niet uitglijden en op je smoel gaan. Verrassend hoe licht het al was en... Ach gut. Guttegut. Wat was ze weer attent. De schat had de kamer versierd. Guirlandes, ballonnen en lampionnen ter meerdere glorie van veertig jaar Hans Woedman. Hij zette de reistas neer en liep naar de eettafel, waarbij hij erop lette niet op een van de vele ballonnen te trappen. Voor een met slingers versierde stoel lag een kaartje. Onder het lampje van de afzuigkap las hij het. Het waren veertig bijvoeglijke naamwoorden met een B, veertig epitheta voor de jarige job, veertig redenen waarom zij nog altijd van hem hield. Hij was immers zo bijzonder, buitengewoon, barok, belezen, beregeil, bedachtzaam, bevlogen, balorig, B-gek, breedspakig, briljant... Ach nee. Nu zag hij ook

dat op elke ballon met een stift zo'n B-woord was geschreven. Hij wist zeker dat ze vannacht exact veertig van die dingen had opgeblazen.

Hij legde het kaartje terug. Het was vertederend en tegelijk ergerlijk. Een nieuwe schakel in de ketting waarmee ze hem wilde lamleggen. Al die slingers, zag hij ineens: kleurige ketenen. En boven lag de cipier te slapen met de sleutel in haar buik. Dus voordat ze die sleutel tevoorschijn zou toveren om hem voorgoed aan al die kettingen vast te leggen, moest hij maken dat hij wegkwam. Als een dief in de nacht inderdaad. Een dief die uit de gevangenis ontsnapte. Een dief die veertig jaar had moeten worden om te besluiten dat hij niet langer gezellig mee wilde doen met de waanzin van de wereld. Swingen, sms'en en strandwandelingen maken – dat moest ze voortaan maar met het mannetje doen. Want hij zou zich nu gaan wijden aan een buitenissig, brooddronken, bronstig bestaan.

Met een knal verliet hij het huis. In zijn haast had hij de ballon niet gezien. De reistas stootte tegen het blauwe zwellichaam, en nog voordat hij kon lezen wat erop stond geschreven was de ballon uit elkaar gespat.

Hij vermoedde dat het de ballon met BEREGEIL was.